02/09/2019

Ο Μητρ. Νεαπόλεως στην ορκωμοσία Δημάρχων Δυτικής Θεσσαλονίκης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως

Σε μία σεμνή τελετή στην αίθουσα «Ξενία» της Ιεράς Μητροπόλεώς Νεαπόλεως πραγματοποιήθηκε, την Κυριακή 1 Σεπτεμβρίου 2019, η ορκωμοσία των οκτώ Δημάρχων της Δυτικής Θεσσαλονίκης.

Έτσι, κατέφθασαν από νωρίς ο Δήμαρχος Νεαπόλεως–Συκεών κ.Σίμος Δανιηλίδης, ο Δήμαρχος Παύλου Μελά κ.Δημήτριος Δεμουρτζίδης, ο Δήμαρχος Δέλτα κ.Ιωάννης Ιωαννίδης, ο Δήμαρχος Ευόσμου –Κορδελιού κ. Κλεάνθης Μανδαλιανός , ο Δήμαρχος Πανοράματος–Χορτιάτη κ.Ιγνάτος Καιδετζίδης, ο Δήμαρχος Ωραιοκάστρου κ.Παντελής Τσακίρης, ο Δήμαρχος Αμπελοκήπων–Μενεμένης κ.Λάζαρος Κυρίζογλου και ο Δημαρχος Θεσαλονίκης κ.Κωνσταντίνος Ζέρβας.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Βαρνάβας, στο λόγο του, ο οποίος συνδύαζε αρμονικά το φιλοσοφικό στοχασμό, την ποιητική ευαισθησία με τις πολιτικές υποθήκες παρακάλεσε τους νεοεκλεγέντες Δημάρχους να εργαστούν με ενότητα για το κοινό

καλό, να εντάξουν στους σχεδιασμούς τους την παραμελημένη Δυτική Θεσσαλονίκη, να υπηρετήσουν τους πολίτες που τούς εμπιστεύτηκαν με συνέπεια, εντιμότητα και υπευθυνότητα. «Αυτός ο κόσμος φτιάχτηκε, για να συναντηθούμε», είπε θυμοσοφικά ο Σεβασμιώτατος. Υπογραμμίζοντας άλλη μια φορά την αξία της ενότητας και της συνεργασίας.

Παρόντες ήταν ο Υφυπουργός Μακεδονίας –Θράκης κ. Θεόδωρος Καράογλου, ο Περιφερειάρχης Κεντρικής Μακεδονίας κ.Απόστολος Τζιτζικώστας, η Αντιπεριφερειάρχης κ.Βούλα Πατουλίδου, ο Διοικητής του Γ΄ Σώματος Στρατού

μ.χ.

Ακολουθεί η Ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς ὑποδεχθῶ ὅλους καί τόν κάθε ἕναν ξεχωριστά μέ τιμή καί ἀγάπη πρός τό πρόσωπό σας, στό σπίτι σας, στό σπίτι ὅλων μας, πού πρέπει νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Στόν Περιφερειάρχη κύριο Ἀπόστολο Τζιτζικώστα, πού μόλις χθές ὁρκίστηκε, τοῦ εὐχόμαστε δύναμη καί ἐπιτυχία στό ἔργο του.

Νά σᾶς εὐχαριστήσω πού ἀποδεχθήκατε τό κάλεσμα τοῦ Ἐπισκόπου καί τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας στόν ἁγιασμό καί τήν εὐλογία μιᾶς καινούργιας θητείας διακονίας τῶν Δημάρχων μας μέ τήν ἐντολή τοῦ λαοῦ μας, ὅπως ἡ παράδοση τῆς εὐσέβειας θέλει στήν πατρίδα μας.

Σήμερα, Κυριακή ἡμέρα, ἡμέρα τοῦ Κυρίου, τῆς Ἀνάστασης γιορτή. Ἀνάσταση. Κίνηση δημιουργική, φορτισμένη, δυναμική, μέ φορά καί κατεύθυνση ἀπό κάτω πρός τά πάνω. Ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Ἀλήθεια, πόσο ἀνάγκη ἔχουμε «νά σηκωθοῦμε λίγο ψηλότερα», πόσο ὅλοι θα θέλαμε «να ’ν’ ὅλα ἀναστημένα».

Πρώτη τοῦ μηνός Σεπτεμβρίου. Τοῦ Φθινοπώρου ἀπαρχή. Μῆνας μεστός. Ἡ φύση κουρασμένη ἀπ’ τό γιορτάσι τοῦ Καλοκαιριοῦ, –πού στόν τόπο μας, σ’ αὐτό το πέτρινο ἀκρωτήρι τῆς Μεσογείου, γίνεται ξέφρενο πανηγύρι, λουσμένο στό φῶς καί τό γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς θάλασσας, γιορτή ἀτέλειωτη τῆς ζωῆς, τῆς

Μεταμόρφωσης, τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων μας–, ἑτοιμάζεται νά λιπάνει τή γῆ μέ τά χρυσοκίτρινα φύλλα πού πέφτουν πάνω της, νά τήν ποτίσει μέ ἱδρώτα καί νά τή σκάψει μέ τό ὑνί καί τό ἀλέτρι, γιά νά γίνει γῆ ἀγαθή καί καρποφόρα.

Ὁ Συναξαριστής θά σημειώσει τήν ἀρχή τῆς Ἰνδίκτου. Τήν ἔναρξη ἑνός καινούργιου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, πού σημαδεύεται ἀπό τή θύμιση γιά τό περιβάλλον, ὅπως σοφά ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὅριζε τήν ἡμέρα αὐτή, ὑπενθυμίζοντας τή σχέση μας μέ τή δημιουργία καί μέ τήν κτίση. Σχέση λειτουργική, μέ τήν εὐθύνη τῶν ἀνθρώπων νά ἐργάζονται καί νά φυλάττουν τόν παράδεισο τοῦ κόσμου μας, νά τόν παραδώσουν στίς ἐπερχόμενες γενιές καί νά μήν ἐπιτρέψουν ποτέ νά γίνεται κόλαση.

Εἶναι ἀκόμη ἡ ἀρχή τῆς νέας σχολικῆς χρονιᾶς καί τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, πού ξεκινοῦν μέ προβληματισμό, ἀβεβαιότητα καί ἀγωνία γιά τό μέλλον.

Συγκεντρωμένοι σήμερα πάντες ἐπί τῷ αὐτῷ, μέ τήν ἴδια διάθεση προσφορᾶς καί διακονίας, ἀλλά καί τήν ἴδια ἀγωνία διά τά μέλλοντα συμβαίνειν, σέ μιά πράξη ἐμφανοῦς ἑνότητας, προσπαθοῦμε νά διασφαλίσουμε αὐτή τήν ἑνότητα μέ τό ἴδιο κοινό ὅραμα γιά τήν πόλη μας.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν Πατριάρχη Σερβίας στή χρονιά πού μᾶς ἄφησε βημάτιζαν μαζί μας σέ ἕναν λησμονημένο καί κακοποιημένο παράδεισο, στίς ἐκβολές τοῦ Γαλλικοῦ ποταμοῦ, στή Λιμνοθάλασσα τοῦ Καλοχωρίου, τόπο ἄγνωστο σέ πολλούς ἀπό μᾶς στήν πόλη μας, ἐνῶ ἀπέχει λίγα μόνο λεπτά ἀπό αὐτήν. Τό φωτογραφικό λεύκωμα μέ τόν εὐαίσθητο φακό τοῦ πατρός Λέοντος Εὐφραιμίδη, μέ εἰκόνες μοναδικές, καί τό προλογικό τοῦ Πρώτου τῆς Ὀρθοδοξίας βεβαιώνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐπισκεπτόμενος τόν ἴδιο χῶρο, μνημονεύει: «Ἄν καί ἀπό φοιτητής ἔρχομαι στήν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης, ποτέ δέν εἶδα αὐτή τήν ὄμορφη πλευρά της ἀπό τή θάλασσα, μέ τόσες ὅμως πολλές καί βαθιές πληγές».

Εἶναι πιά κοινός τόπος ὅτι ἐδῶ στά δυτικά, στήν Ἑσπερία Θεσσαλονίκη, εἴμαστε μιά περιοχή χωρίς ὄνομα, χωρίς ὅραμα, δέν χωρᾶμε σέ κανέναν σχεδιασμό, δέν ὑπάρχουμε σέ κανένα πλάνο καί ζοῦμε ἐξόριστοι στόν τόπο μας, ὑφιστάμενοι ταξικό κοινωνικό ρατσισμό.

Ὅμως, ἐδῶ κατοικοῦν 400.000 (τετρακόσιες) χιλιάδες ψυχές καί πλέον, ἀλλά καί ὁ νεότερος πληθυσμός τῆς χώρας. Ἐνδεικτικά μνημονεύω, μόνο στόν Δῆμο Κορδελιοῦ – Εὐόσμου ὑπάρχουν 107 σχολεῖα.

Παρόλα αὐτά, τά Στρατόπεδά μας ἐγκαταλελειμμένα καί ρημαγμένα, ἐντός τοῦ

ἀστικοῦ ἱστοῦ, διακηρύττουν τήν ἀδιαφορία. Ἡ δυτική εἴσοδος, ἡ περιοχή τῶν Λαχανοκήπων, ὁ συνοικισμός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου (πρώην Δενδροπόταμος), τό ΚΤΕΛ Μακεδονίας, ὅπου συγκεντρώνονται χιλιάδες ἄνθρωποι καθημερινά, ἡ ὁδός Γιαννιτσῶν, ἡ Μοναστηρίου, ὁ Σιδηροδρομικός Σταθμός, ἡ ἄρνηση τῆς διάνοιξης τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως – Λαγκαδᾶ, ἡ ἐγκαταλελειμμένη Ξηροκρήνη, τό σκάνδαλο τῆς μή ἐπέκτασης τοῦ μετρό στά δυτικά, ὁ ταξικός σχεδιασμός τῆς περιφερειακῆς ὁδοῦ, ὅπου οἱ ἀνισόπεδοι κόμβοι σταμάτησαν προκλητικά στόν Ἅγιο Παῦλο, ὡς ταξικό ὅριο, τά ἀναπάντητα ἐρωτηματικά γιά τό χωροταξικό τῆς Δυτικῆς Θεσσαλονίκης, τά ἐγκαταλελειμμένα βαγόνια καί οἱ συρμοί στή δυτική πλευρά τῆς πόλης συνθέτουν μιά μοναδική εἰκόνα παρακμῆς καί μαρτυροῦν τή σχεδιασμένη ὑποβάθμιση μιᾶς ὁλόκληρης περιοχῆς.

Διαβάζω στήν ἀπόφαση τῆς 10ης (δέκατης) τακτικῆς Συνεδρίας τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης τῆς δεκάτης πέμπτης – τετάρτου – δύο χιλιάδες δεκαεννιά (15-04-2019), στήν ἀναθεώρηση τοῦ Γενικοῦ Πολεοδομικοῦ Σχεδίου γιά τή Διεθνή Ἔκθεση:

«Με δεδομένο τό γεγονός ὅτι ἡ μετεγκατάσταση τῆς Δ.Ε.Θ. ὡς ἐκθεσιακοῦ κέντρου διεθνοῦς ἐμβέλειας δέν ἀποκλείεται, ἀλλά πρός τό παρόν ἔχει ἀναβληθεῖ ἐπ’ ἀόριστον», διερωτώμεθα ποιά χέρια κρατοῦν ἀνεφάρμοστη τή βούληση τῆς πόλης ἐπ’ ἀόριστον, ὅταν αὐτή ἐκφράστηκε ἀπό τόν Δῆμο Θεσσαλονίκης, τήν ΠΕΔ, τούς παραγωγικούς φορεῖς καί ἀπό δύο Πρωθυπουργούς γιά τή μετεγκατάστασή της στά δυτικά, ἔστω στούς Λαχανόκηπους, –ὅπως προτάθηκε–, μέ στόχο τήν ἀναβάθμισή της;;;; Ἡ Διοίκησή της ὅμως ἐπιμένει νά βάζει στόχο ἐπισκεψιμότητας χιλιάδων ἐπισκεπτῶν, ἀνάλογα μέ τίς συναυλίες πού διοργανώνει μέσα σ’ αὐτήν μέ γνωστούς καλλιτέχνες. Πώς ἀκόμη βρέθηκαν ἀμέσως χρήματα γιά τήν ἀνάπλασή της, ὕψους διακοσίων χιλιάδων (200.000) εὐρώ, μέσα στήν καρδιά τῆς κρίσης;;;;

Ἀλλά καί γιατί ἡ Ἀλεξάνδρειος Ζώνη Καινοτομίας δέν θά μποροῦσε νά συνδεθεῖ ἄμεσα μέ τίς ὅποιες μονάδες λειτουργοῦν στή ΒΙΠΕΘ Σίνδου;;;; Και γιατί κάποιοι πού οἱ ἐπιχειρήσεις τους βρίσκονται ἐδῶ στά δυτικά, ἀγωνίζονται νά ὁριοθετηθεῖ ἀνατολικά ἡ Ζώνη Καινοτομίας;;;;

Ὡς πότε θά παραμένουμε τό δοχεῖο ἀπορριμμάτων τῆς πόλης μας;;;;;;

Ἄν τά ἀποτελέσματα τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων στά Πανεπιστήμια μᾶς προβλημάτισαν, εἶναι καιρός νά ἐργαστοῦμε μέ ἑνότητα, ταπείνωση καί ἀποφασιστικότητα, γιά τή μεγαλύτερη ἐπένδυση στόν τόπο, πού εἶναι ἡ παιδεία μας.

Ὅλοι μιλοῦμε γιά ἀνάπτυξη μέ ἔργα καί τήν ἐπανεκκίνηση τῆς οἰκονομίας, ἐπειδή πιστεύουμε ὅτι ἡ οἰκονομία κινεῖ τήν ἱστορία. Ὅμως, τήν ἱστορία τήν κινεῖ ἡ

παιδεία καί ὁ πολιτισμός.

Ὁ Παρθενώνας, ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Πόλης, τό Ἅγιον Ὄρος, ἡ Παναγία Σουμελᾶ καί ὅλα τά σημάδια τῆς Ρωμηοσύνης καί τοῦ Γένους μας στήν ἱστορία, γράφτηκαν ἐπειδή εἴχαμε πρόταση ζωῆς καί πολιτισμοῦ γιά ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Τό φετινό καλοκαίρι, σέ ἕνα ἀπό τά ζεστά πανηγύρια τοῦ θέρους, στόν Ἅγιο Παντελεήμονα Ἀμπελοκήπων, γνώρισα μιά γυναίκα πού ἦρθε νά προσκυνήσει στόν ναό. Ἀλύγιστη ἀπό τό βάρος τῶν πολλῶν χρόνων, λιγερόκορμη καί εὐθυτενής, ταπεινή καί ἀρχόντισσα, ἁπλή καί γεμάτη σοφία, χωρίς κανένα ἴχνος ἀλαζονείας.

Μᾶς μίλησε γιά τήν ἱστορία τῶν Ἁγίων καί τῆς πίστης, μᾶς μίλησε γιά τήν Παναγία πού ἰδιαίτερα εὐλαβεῖται, ἀκούσαμε ἀπό τήν ἴδια γιά τόν Μανώλη Ἀνδρόνικο, γιά τόν Μέγα Ἀλέξανδρο, γιά τή Θεσσαλονίκη μας, γιά τό ἦθος τῶν μεγάλων εὐεργετῶν, γιά τούς Μοναστηριῶτες Ἕλληνες, γιά τό Τελλόγλειο Ἵδρυμα, γιά τήν Ἀλίκη Τέλλογλου, τήν ἀδερφή της, καί τήν ἀγάπη της γιά τήν πόλη.

Ἦταν ἡ Λιλίκα Ὡρολογᾶ – Ζέρβα. Ἦταν ἡ μητέρα σας, κύριε Δήμαρχε τῶν Θεσσαλονικέων. Αὐτοῦ τοῦ ἤθους ἀνθρώπους ἀναζητοῦμε καί πρέπει νά ἀγωνιστοῦμε ὅλοι τέτοιου ἤθους ἀνθρώπους νά βγάζουν τά σπίτια μας καί τά σχολειά μας.

Ὅλα αὐτά τά χρόνια τῆς κρίσης καί τῆς παρακμῆς μέ τούς ἀτέλειωτους χειμῶνες καί τά ζεστά καλοκαίρια, ἡ ταπεινή Ἐκκλησία τῆς Ἑσπερίας Θεσσαλονίκης, τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, τῶν ἀναγκεμένων καί τῶν ἀνέργων, ἔδωσε καί συνεχίζει νά δίνει μάχη γιά τήν ἀναστήλωση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ζώντας τό θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων, καθώς οἱ πτωχοί ταΐζουν τούς πτωχότερους. Οἱ κατακόμβες καί τά ὑπόγεια τῶν Ἐκκλησιῶν ἔγιναν τόποι ἀντίστασης, διασφαλίζοντας τήν ἑνότητα τοῦ κοινωνικοῦ ἱστοῦ. Οἱ ἐνοριακές μας κοινότητες ἔφτιαξαν ἄλλους γαλαξίες.

Κληρικοί και λαϊκοί, εὐεργέτες καί δωρητές, γυναῖκες καί ἄνδρες, νέοι καί μεσήλικες, ὅλοι ἐσεῖς, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, δίνετε αὐτό τόν ἀγῶνα καί σᾶς εὐχαριστῶ. Σταματῶ στίς ἀνώνυμες γυναῖκες τῆς κρίσης, πού, ὅπως οἱ γυναῖκες τῆς Πίνδου, ἔμειναν στήν ἱστορία.

Εἶναι οἱ γυναῖκες πού ἀναπαύονται στήν κούραση.

Πού ξεκουράζονται στήν ὀρθοστασία.

Πού κάνουν διακοπές, διακονώντας τίς κατασκηνώσεις. Πού χαίρονται στήν προσφορά, δείχνοντας τῆς ἀγάπης τόν δρόμο καί ὑπενθυμίζοντάς μας ὅτι,

ἄν θέλεις νά λέγεσαι ἄνθρωπος, δέν θά πάψεις οὔτε στιγμή νά ἀγωνίζεσαι γιά τήν εἰρήνη καί τό δίκιο,

καί ὅτι ὁ κόσμος ὑπάρχει, μόνον ὅταν τόν μοιράζεσαι.

καί ὅτι, ὅταν δέν πεθαίνει ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, εἴμαστε ἤδη νεκροί.

Μέσα σ’ αὐτό τόν χαλασμό πού ἔγινε στόν τόπο μας ἀπέμειναν, ὅπως πάντα, μιά ἐλιά, ἕνα ἀμπέλι καί ἕνα καράβι. Στόν ἐλαιώνα τόν καινούργιο, ἄς χρίσουμε τά μέτωπά μας μέ τῆς καταλλαγῆς καί τῆς εἰρήνης τό ἔλαιον. Στόν ἀμπελώνα τόν καινό, φροντίδα ἀπ’ τόν καθένα μας, ὁ οἶνος τῆς ζωῆς καί τό γιορτάσι τῆς χαρᾶς, ποτέ νά μή μᾶς λείψουν. Και τέλος, καράβι κατακαίνουργιο ἄς χτίσουμε, μέ τόν σταυρό του καί τό φλάμπουρο βαλμένα στό κατάρτι.

Γιατί στ’ ἀλήθεια,

Ἡ πιό ὄμορφη θάλασσα, εἶναι αὐτή πού δέν ἔχουμε ἀκόμη ταξιδέψει.

Τά πιό ὄμορφα παιδιά, δέν ἔχουν ἀκόμη μεγαλώσει.

Τίς πιό ὄμορφες μέρες μας, δέν τίς ἔχουμε ζήσει ἀκόμα.

Κι αὐτό πού θέλω νά σᾶς πῶ, τό πιό ὄμορφο ἀπ’ ὅλα, δέν τό ’χω πεῖ ἀκόμα.

Αὐτός ὁ κόσμος φτιάχτηκε γιά νά συναντηθοῦμε.

Νά ξέρατε τι δύναμη μᾶς δίνει ἡ δύναμή σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ